

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.
Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.
Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.
Web: <http://www.eltemps.cat>
Correu electrònic: eltemps@eltemps.cat
Subscripcions: 902 131 025.
L'atenció als subscriptors serà de 9:00 a 14:00 hores.
subscripcions@eltemps.cat

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
President del consell d'administració: Eliseu Climent.

Director general: Vicent Sanchis.
Director de continguts: Alex Milian.
Coordinadora: Sumpci Palau.

Redacció de València: Xavier Aliaga, Víctor Maceda
i Violeta Tena.

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Àlex
Milian.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Ana Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Joan-Anton
Benach, Xavier Bru de Sala, Toni Canyís, Muriel Casals,
Salvador Cot, Martí Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert
Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Alfons Llorenç, Glòria
Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira,
Joan Nebot, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda,
Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Anna Ballbona, Marina Espasa, David Garrido, Ricard
González, Joan Antoni Guerrero, Rosanna Melià, Pelai
Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos, Juli Peretó, Josep
Piera, Carles Pont, Montserrat Serra, Lluç Soler, Nicolás
Tomás, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Traductors: Paula Arnas, Arnau Figueras.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Fer, Salvador
Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido i Zaida Torregrosa
(Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Nous projectes: Zaida Torregrosa

Subscripcions: Sumpci Palau

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Rotimpres.
Aiguaviva (Gironès).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Amb el suport:

 Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Secretaria de Comunicació

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà:
mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, ni de cap
altra mena, sense permís de l'editor.

La doctrina de l'embut

El fiscal del *cas Nóos*, Pedro Horrach, ha elevat al jutge José Castro les seues conclusions. Horrach ha decidit no imputar la infanta Cristina i demana penes contundents contra Iñaki Urdangarin, el seu soci Diego Torres i l'ex-president del Govern balear, Jaume Matas. També hi ha implicat alts càrrecs de la Generalitat i l'Ajuntament de València. La fiscalia es limita a demanar per a la infanta una multa de 600.000 euros com a responsabilitat civil i apel·la a la denominada doctrina Botín per evitar que siga imputada. La doctrina Botín va ser fixada pel Tribunal Suprem, que va decidir no considerar la iniciativa popular, representada pel sindicat Manos Limpias, en el cas de frau fiscal que afectava l'aleshores president del Santander. Anys més tard el mateix Tribunal Suprem la va matisar quan sí que va acceptar la demanda que el mateix sindicat havia presentat contra l'ex-president del Parlament Basc Juan María Atutxa. Per justificar el canvi de criteri el Suprem va afirmar en aquell anys que els perjudicats havien estat els "interessos col·lectius". Tot plegat no s'entén gaire perquè molt més "col·lectiu" sembla l'interès que va perjudicar Emilio Botín quan va ocultar 2.000 milions d'euros a la Hisenda pública.

Siga com siga, la doctrina Botín és ara la que pot donar raó jurídica a l'actuació dels poders de l'Estat, que, en el *cas Nóos*, han assumit des del primer moment la defensa incondicional de la infanta Cristina. El punt comú que hi ha entre la germana del rei i el desaparegut president del Banc de Santander és que tots dos representen els alts poder de debò. El tendre de les institucions. L'una com a representant de la família reial i l'altre com un dels puntals financers. Aquesta és la limitació de l'assumpció de responsabilitats a Espanya. És cert que, de fa alguns anys, una sèrie de jutges compromesos amb la funció que els correspon han obert processos que afecten polítics de tots els colors i que comprometen penalment tant el PSOE com el Partit Popular. Ara els dirigents polítics sí que poden acabar en presó. El mateix ex-president Matas o Carlos Fabra en són la constatació. Però alhora la maquinària de l'Estat –Advocacia, Fiscalia i Govern– defensa els seus membres del mateix corporativisme que ha estat sempre habitual a Espanya. Aquests poders no actuen de la mateixa manera, per exemple, quan es tracta d'investigar els membres de la família de Jordi Pujol o quan tenen al davant la família reial. I aquesta actuació és la que permet afirmar que a Espanya la separació de poders encara és una assignatura pendent. La doctrina Botín o la doctrina Atutxa només són noves versions de la vella llei de l'embut.

Als nostres lectors

Estat corrosiu

La creació del denominat Estat Islàmic ha desestabilitzat una de les zones del planeta més estratègiques i precàries. La política exterior dels Governos dels Estats Units des dels atemptats de l'11S ha estat, considerada en bloc, un error. Un enorme error, concentrat a l'Iraq, que s'ha complicat amb les convulsions internes de Síria. Això ha donat ales al terror, que té nom propi. Es diu Al-Baghdadi, autoproclamat califa d'aquest nou Estat. Aquesta setmana Miquel Payeras dibuixa un perfil del personatge i explica com ha passat de liderar un petit grup terrorista iraquí a controlar un exèrcit de més de 30.000 homes que s'ha convertit, en opinió dels Serveis d'Intel·ligència nord-americans, en l'amenaça més seriosa per a tot Occident.